

что то цѣло-то явеніе начрѣта и описа. Въ врани-
цѣ-тѣ валяло все погжеть и погорящъ пепель, па
ето ти, че начало да падать и черни, мургави ка-
мъне и голѣми кжсове отъ камыкъ плавецъ (Vims-
stein). Море-то силно отекочи отъ брѣга, голѣмы
скалы ся събаряхъ и тръкаляхъ отъ Везувія, та не
можяше да пристани чловѣкъ при брѣга. Плиній си
попомыслилъ единъ чясъ да ли да иде понататѣкъ
или, спротивъ както го съвѣтувалъ кормчія-тъ, да
ся върне назадъ; нѣ веднага казалъ безстрашно: бо-
гове-ти помагать на небоязливы-ты, карай при Пом-
поніана!“ Тоя живѣлъ у Стабіѣхъ и былъ си вече
прѣнесълъ всичко на корабы и ся приготвилъ да
бѣга, что мѣ духне сгоденъ вѣтѣрь, когато Плиній
дошълъ у тѣхъ, та го утѣшилъ и му далъ сръдце.
Между това Везувій пламнѣ на повече мѣста еще
побуйно, и веднага настанѣ тъмна нощъ, и така еще
повече умножи страхотіѣхъ-тѣ. Плиній лѣгнѣлъ да
спи у виллѣхъ-тѣхъ и заспалъ глѣбоко. Когато прѣд-
дворіе-то (арса) бѣше вече посипано съ пепель и
плавецъ така високо, что то едва могло да ся излѣзе
оттамъ, събудили го, и той дошълъ при будны-ты.

Сега зели да мыслятъ и да давать гласъ да ли
да останѣтъ въ кжщи или да бѣгать навънъ. И
едно-то и друго-то было еднакво погыбелно. Кж-
щѣхъ-та ся трясла и люлѣла отъ трясавицѣхъ-тѣхъ, като
да искалъ нѣкой да ѣхъ искубне изъ земѣхъ-тѣхъ, а
подъ вядро небо валяло като дѣждъ плавецъ и пе-
пель. Нѣ пакъ отсѣкли да излѣзѣтъ вънъ. За да ся
отбранятъ отъ камъне-то привръзали си съ ленены
ивицы възглавничета на главѣхъ-тѣхъ и ся унѣтили
камъ море-то. Другадѣ бѣше вече день, нѣ тука лѣ-
жяше еще тъмна, гжста нощъ, изъ коѣхъ-то само по-